Horváth Péter

Önkritika

A szerző jelentős hiányossága – ultis és pingpongos társairól mesélő könyvében éppen csak említi ezt –, hogy sem az ultiban, sem a pingpongban nem ért el olyan eredményt, amely feljogosítaná arra, hogy akár a kiváló sportág, akár a kártyaművészet jeles képviselőiről hitelesen szólhasson.

Kártyabarátai évek óta megrendezik az úgynevezett Szatymazi Császárkupa Versenyt, ahol Horváth öt év alatt mindössze egyszer nyerte el a kitüntető címet – nyilván véletlen szerencséje folytán. A szegedi amatőr asztaliteniszezők ranglistáján a százhuszonhetedik helyen tartották nyilván, ami – ismerjük be –, igencsak szerény helyezés. Nyert ugyan néhány érmet – *vígaszágon*. A ranglista versenyek első nyolc helyezettje indul a valódi érmekért, a versenyrendezőség ugyanakkor – kegyeletből – vigasztaló lehetőséget nyújt a maradék számára, hogy a „futottak még" kategóriába tartozók is játszhassanak néhány komolytalan mérkőzést egymással, s a kevésbé ügyetleneket itt is érmekkel jutalmazzák, hadd higgyék, hogy ők is „sportolók".

Horváth tehát csupán torzító „alulnézetből" tekinthet a sport és a kártyaművészet világára, s annak jeles képviselőire. Mégis megteszi ezt, nyilván számtalan sérülést okozva, hályogkovácshoz illő, önhitt vakmerősége folytán.

De ez még hagyján.

Könyvének hivalkodó alcíme – *kivezetés a szépirodalomból* – azt sugallja, mintha a szerző otthonosan mozogna ott, ahonnan olvasóit „kivezetni" szándékozik.

De hát nézzük az ő irodalmi munkásságát kicsit közelebbről!

Kétségtelen, hogy megjelent tízegynéhány prózakötete az elmúlt félszáz esztendőben, s ha megelégedett volna ezzel, talán méltó lehetne a kitüntető jelzőre: irodalmár. De szerzőnk mindemellett szinte öngyilkos vehemenciával vetette magát a magas művészet alsó ormairól a művészet alatti területek feneketlen mélységeibe. Hangjátékok, színdarabok, musical-szövegkönyvek és filmforgatókönyvek garmadáját gyártotta, ám ezek a „műfajok" inkább tartoznak az eleve gyanúsan hangzó „szórakoztatás", mintsem a valódi szépirodalom kategóriájába. Mert mi is a szórakozás? Alantas időpocsékolás, amely arra szolgál, hogy a szórakozó egyed minél tovább és minél távolabb tarthassa magát a lét

égető kérdéseitől, s így ne kelljen szembesülnie önnön kisszerűségével. Ezzel szemben az irodalom viszont szent és fennkölt valami, mely az ember nembeliségét hivatott mélyebb és magasabb szintre emelni. Művelői komoly művészemberek, nem léhán mosolygó, könnyű kezű spílerek. Mi köze lehet egy a szórakoztatóiparban kétségtelen sikereket elért szerzőnek a valódi szépirodalomhoz?

Miképpen tudhatna Horváth onnan bárkit „kivezetni" – saját magát kivéve.

Ez utóbbi viszont kétségtelenül sikerül neki.

Erre maga a könyv a bizonyíték.

Tessék elolvasni!